

Unu

Buck a murit și Beverly l-a îngropat, apoi a plecat spre Lake Clara. A mers pe drumul din spate, printre crângurile de portocali. Când a ieșit pe Aleea Palmetto, l-a văzut pe vărul ei, Joe Travis Joy, stând în fața casei mamei lui.

Joe Travis împlinise nouăsprezece ani. Avea părul roșu, o bărbuță roșie, un Camaro roșu și muncea la acoperitul caselor în Tamaray Beach.

Lui Beverly nu-i plăcea cine știe ce.

— Salut, a zis Joe Travis când a văzut-o pe Beverly.

— Credeam că te-ai mutat la Tamaray, a zis Beverly.

— M-am mutat. Am venit numai în vizită.

— Când te întorci? a zis ea.

— Acum, a zis Joe Travis.

Beverly s-a gândit: „Buddy a murit – câinele meu e mort. Nu mă pot obliga să rămân. N-am de gând să rămân. Nimeni nu mă poate obliga să rămân.“

Așa că a plecat.

— De ce mergi la Tamaray? a zis Joe Travis. Ai prietenii acolo sau ceva?

Erau în mașina Camaro roșie. Erau pe autostradă.

Beverly nu i-a răspuns lui Joe Travis. În loc de asta, s-a uitat la trolul cu păr verde atârnat de oglinda retrovizoare. S-a gândit că trolul semăna leit cu Joe Travis, numai că avea părul de altă culoare și n-avea barbă. Plus că părea mai prietenos.

Joe Travis a zis:

— Îți place ZZ Top?

Beverly a ridicat din umeri.

— Vrei o țigară? a zis Joe Travis.

— Nu, a zis Beverly.

— Treaba ta.

Joe Travis și-a aprins o țigară, iar Beverly a coborât geamul.

— Hei, merge aerul condiționat, a zis Joe Travis.

Beverly și-a aplecat fața în aerul fierbinte care intra pe geamul deschis. N-a spus nimic.

Au mers tot drumul până la Tamaray Beach cu un geam deschis și aerul condiționat funcționând la maximum. Joe Travis a fumat șase țigări și a mâncat o fâșie de carne de vită uscată. Între țigări și carnea de vită, bătea darabana cu degetele în volan.

Trolul micuț se legăna înainte și înapoi, suflat de aerul condiționat și de vânt, zâmbind idiot.

Oare de ce zâmbeau trolii?

Toți trolii pe care îi văzuse Beverly aveau lipit de față un zâmbet enorm, fără absolut niciun motiv întemeiat.

Când au ajuns la marginea orașului, Beverly a zis:

— Poți să mă lași oriunde.

— Păi, unde mergi? a zis Joe Travis. Te las acolo.

— Nu merg nicăieri, a zis Beverly. Lasă-mă să cobor.

— Nu-i nevoie să fii așa de secretoasă. Spune-mi unde mergi și te duc până acolo.

— Nu, a zis Beverly.

— La naiba! a zis Joe Travis și a lovit volanul cu palma. Mereu te-ai crezut mai bună decât toți ceilalți de pe pământul verde al Domnului.

— Ba nu, a zis Beverly.

— La fel ca maică-ta, a zis Joe Travis.

— Ha, a zis Beverly.

— Nu ești, a zis Joe Travis. Niciuna dintre voi nu-i mai bună. Nu sunteți deloc mai bune. Puțin îmi pasă

câte concursuri de frumusețe a câștigat maică-ta pe vremuri.

A călcat tare pe frână. A oprit pe marginea drumului.

— Coboară, a zis Joe Travis.

— Mulțumesc că m-ai adus, a zis Beverly.

— Nu-mi mulțumi tu mie, a zis Joe Travis.

— Bine, a zis Beverly. Mulțumesc, oricum.

S-a dat jos din Camaro, a trântit ușa și s-a apucat să meargă pe jos pe șoseaua A1A în direcție opusă față de Joe Travis.

Era cald rău.

Era august.

Era 1979.

Beverly Tapinski avea paisprezece ani.

Doi

Fugise de-acasă de o mulțime de ori, dar când era copil. Acum nu fugea, s-a gândit ea. Acum pleca.

Plecuse.

Beverly a mers pe marginea șoselei A1A. Purta o pereche de șlapi vechi și n-a durat mult până când au început s-o doară picioarele. Mașinile treceau pe lângă ea în viteză, lăsând în urmă răbufniri fierbinți de aer metalic.

A văzut un indicator cu un cal de mare roz pictat pe el. S-a uitat lung la calul de mare. Zâmbea și avea obraji bucălați. Din gură îi ieșeau nenumărate bule mici și pe urmă o bulă mare în care scria: TABĂRA CALUL DE MARE, COMUNITATE DE RULOTE.

Dincolo de indicator era un drum din scoici care ducea spre niște rulote. O femeie stătea în fața unei rulote roz cu un furtun în mână și uda un mănunchi trist de flori.

Femeia a ridicat mâna și i-a făcut semn.

— Salutare, salutare! a strigat ea.

— Da, bine, a zis Beverly. Salutare.

A început din nou să meargă. S-a uitat în jos, la picioare.

— Salutare, le-a spus ea. Salutare.

Trebuia să-și găsească de lucru.

Exact asta avea de gând să facă.

Cât de greu putea fi să găsești de lucru? Joe Travis reușise.

După Tabăra Calul de Mare era un motel care se numea Sfârșitul Litoralului și acolo era un restaurant care se numea Dl. C.

DL. C, AICI PUTEȚI MÂNCA DE PRÂNZ! scria pe firmă.
LA DL. C GĂTIM ORICE FEL DE PEȘTE!

Beverly nu suporta peștele.

A traversat parcare de asphalt. Era aproape pustie. S-a dus la restaurant și a deschis ușa.

Înăuntru era răcoare și întuneric. Mirosea a grăsime. Și a pește.

— Masă de-o persoană? a zis o fată cu o claie de păr blond.

Avea un ecuson pe care scria: „Bine ați venit la Dl. C! Eu sunt Freddie.“

De undeva din întuneric, dinspre stânga, se auzeau piuiturile și zumzăitul unui joc video.

— Caut de lucru, a zis Beverly.

— Aici?

— Există ceva de lucru aici?

— Domnule Denby! a strigat Freddie. Hei, cineva vrea de lucru. Cine știe de ce.

Beverly s-a uita în dreapta, dincolo de Freddie. A văzut o sală de mese cu scaune albastre și fețe de masă albastre și o fereastră mare care dădea spre ocean. Au durut-o ochii de la lumina și albastrul încăperii.

Și-a adus aminte brusc că murise Buddy.

Pe urmă și-a dorit să nu-și fi adus aminte.

— Las-o baltă, a zis ea cu voce tare.

— Ce să las baltă? a zis Freddie. Ne pregătim să închidem, să știi. Țasta-i un restaurant numai pentru masa de prânz.

— Domnule Denby! Hei, domnule Denby! a strigat ea din nou, apoi a dat ochii peste cap. Probabil că eu trebuie să fac totul aici.

A plecat pe holul întunecos. Peste un minut, s-a întors. În urma ei venea un bărbat cu mustață. Avea o cută roșie pe frunte și o cravată enormă cu peștișori galbeni.

— El e domnul Denby, a zis Freddie. Dormea, dacă-ți vine să crezi.

Domnul Denby a clipit.

— Pusese capul pe birou și așa mai departe, a zis Freddie. Sforăia.

— Nu sforăiam, a zis domnul Denby. Nu dormeam. Îmi odihneam ochii. Lucrul cu hârtii îți obosește ochii. Freddie zice că vrei de lucru.

— Da, a zis Beverly.

— Avem nevoie de cineva la debarasat. Probabil că trebuie să îți pun niște întrebări.

— Cum te cheamă? a zis Freddie.

— Beverly, a spus Beverly.

— Mă ocup eu, domnule Denby, a zis Freddie.

— Te ocupi tu de ce? a întrebat domnul Denby.

Și-a frecat dunga roșie de pe frunte.

— *Beverly* se scrie cu B, da? a zis Freddie.

— Exact, a zis Beverly.

— Hai după mine, i-a spus domnul Denby.

Jocul video a piuit și a chicotit. Domnul Denby a plecat pe holul întunecos.

Beverly nu se omora să meargă după cineva.

Dar Buddy murise.

Ce mai conta?

Nu cine știe ce.

Nimic nu mai conta cu adevărat.

S-a dus după domnul Denby.

Trei

Biroul mirosea a pește și a fum de țigară. Înăuntru erau o masă mare de scris și trei fișete de metal. Pe masă erau teancuri înalte de hârtii. Pe unul dintre teancuri stătea în echilibru un ventilator.

— E o mulțime de treabă de făcut aici, a zis domnul Denby.

A făcut semn cu mâna spre masa de scris.

— După cum vezi.

Beverly a dat aprobator din cap.

— Prin urmare, am nevoie de cineva foarte conștiincios, a zis domnul Denby. Am nevoie de cineva care crede în treaba bine făcută.

S-a întins și a pornit ventilatorul.

Hârțile de deasupra au zburat de pe masă.

— Fir-ar, a zis domnul Denby. Înțelegi despre ce vorbesc?

A închis ventilatorul și l-a mutat pe podea. Hârtiile au fâlfâit și au oftat. Domnul Denby s-a așezat la masă. Și-a împletit degetele.

— Ia loc, a zis el.

A făcut semn din cap spre un scaun portocaliu de plastic. Beverly s-a așezat.

Domnul Denby s-a uitat la ea.

— Ia să vedem, a zis el. Ai mai lucrat înainte în vreun restaurant?

— Nu, a zis Beverly.

— Îți place peștele?

— Nu prea, a zis Beverly.

Domnul Denby a oftat.

— Am trei copii, a zis el. Trei fete. Sunt în Pennsylvania. Cu mama lor.

Beverly a dat aprobator din cap.

— E o tragedie să ai copii, a zis domnul Denby. Nu asculta pe nimeni care-ți spune altceva.

Și-a privit mâinile.

— Treaba cu copiii e că vrei să-i protejezi și nu-ți dai seama cum să faci, iar asta te scoate din minți, a continuat el. Te înnebunește complet. Te ține treaz noaptea.

— Aha, a zis Beverly.

Avea mari îndoieli că mama ei stătuse vreodată trează noaptea gândindu-se cum să protejeze pe cineva.

— Câți ani ai? a zis domnul Denby.

— Șaisprezece, a zis Beverly.

Domnul Denby a lăsat capul pe birou. Pe urmă l-a ridicat din nou și s-a uitat la ea.

— Șaisprezece, a zis el. Incredibil.

A lăsat iar capul jos.

A intrat Freddie în birou.

Domnul Denby a ridicat capul.

— Freddie, tu câți ani ai? a zis el.

— De ce trebuie s-o luăm de la capăt cu discuția asta? a zis Freddie. Am terminat liceul. Am urcat pe scenă să-mi iau diploma și tot tacâmul. Și-n plus, n-ar trebui să întreb doamnele câți ani au. E nepoliticos. Ține, a zis ea.

I-a dat lui Beverly un ecuson pe care scria *Bine ați venit la Dl. C. Dedesubt*, pe o bucată de bandă scria cu litere albe *Eu sunt Beverlyl*.

— Uau, a zis Beverly. Mulțumesc mult.

— Mă pricep de la natură să fac ecusoane, a zis Freddie. Și îmi place să folosesc mașinuța respectivă. E ca o roată. Găsești litera potrivită pe roată, apeși tare și *zbang*, apare o literă. Ca prin magie.

Domnul Denby a zis:

— Margaret, Alice și Anne. Așa le cheamă pe fetele mele. Într-o bună zi, una dintre ele o să intre într-un restaurant și o să mintă un bărbat în legătură cu vârsta ei. Asta mă întristează. Dar ce pot să fac eu? Ce-ar trebui să fac? Am de condus o afacere. Am guri de hrănit. Poți să începi de mâine.

— Dar nu servește la mese, da?

— Nu, Freddie, a zis domnul Denby. Nu servește la mese. Ea debarasează mesele. Ai mai debarasat vreodată, Beverly Anne?

— Nu, a zis Beverly. Și mă cheamă Beverly. Doar Beverly.

— Bine, a spus domnul Denby.

— Oricine poate debarasa mesele, a zis Freddie. Oricine poate învăța ce să facă. Nu-i nevoie să ai vreun talent sau mai știu eu ce.

— Grozav, a zis Beverly.

— Nu-i amuzant aici, a zis Freddie. Trebuie să ai un vis și să te străduiești să-l păstrezi viu, pentru că nu-i nimic amuzant în munca asta.

— N-a spus nimeni că ar fi amuzant, a zis domnul Denby. E restaurant pescăresc. Nu-i parc de distracții.

— Da, bine, a zis Freddie. Nu fac decât s-o previn.

— La revedere, Freddie, a zis domnul Denby.

— Ascultă-mă pe mine, trebuie să ai un vis, a zis Freddie și a deschis ochii foarte mari.

— La revedere, Freddie, a zis din nou domnul Denby. S-a ridicat în picioare.

Beverly s-a ridicat și ea în picioare.

— Vă mulțumesc, cred, a zis ea.

— Sigur, a zis domnul Denby.

A întins mâna. Beverly i-a strâns-o.

— Vino mâine la zece, a zis domnul Denby. Sunt multe de făcut. Sunt documente de completat.

— Nu-ți bate capul, a spus Freddie în timp ce Beverly împingea ușa să iasă din restaurantul Dl. C. N-o să găsească niciun document. Nu găsește nimic în biroul ăla. Poți să muncești aici tot restul vieții și nu vei avea niciodată de completat vreun document.

— N-o să muncesc aici tot restul vieții, a zis Beverly.

— Ha-ha, a zis Freddie. Mai spune-mi și altă glumă. Sau mai bine spune-le gluma asta lui Charles și Doris de la bucătărie. Aici e capăt de drum, dacă n-ai un vis.

Beverly a deschis ușa.

Afară soarele strălucea atât de orbitor încât aproape că a trântit-o jos de pe picioare.